

Szepesi Kornél

Lulu az álmairól beszél

Azt mondja, álmában képtelen megenni a csirkeszárnyat. A panír alatti bőrös hús belesomósodik a szájába, a hányinger kerülgeti. De nem ébred fel rá, a kukába köpi az egészet. A panírmorzsa kopognak a sörösüvegeken. Az apja dobja oda a betétdíjas üvegeket, amelyeket neki kell reggel kihalászni, és a CBA mögötti visszaváltóig elcipelni. Füttyül a szél a lakásban. Az ablakok nem jól szigetelnek, a párkányra matracszivacsból vágott csíkok nikotinsárgák. Az apja rágyújt a konyhában, az olcsó cigaretta szaga kátrányos, mintha cserépkályhába gyújtottak volna be. Álmában ő nem cigizik, még gyerek, nincs a kezében a mozdulat, ahogyan körömmel kihúzza az ember a dobozából, a szájába teszi és a lángba tartja. Aztán már nincsen kívül és nincsen bent, álmában megszűnik a külvilág, eltűnnek a linóleumra köpködött húsdarabok is, csak maguk vannak, az apja meg ő, az üres térben, ahol a hideg és a sötétség születik kék cigarettafüstben.

Ki az a barom, aki még álmában is cigizik, kérdi tőlem Lulu, miközben az ágyban fészkelődik. Nem látja, hogy lerúgom a cipőm és a lyukas zoknim takargatom. Lulu közben az álmairól beszél. Arról, hogy sokszor az ébredés is olyan, mintha álmodna. Nem tudhatja biztosan, felébredt-e. Reggelente bizonyítékokat keres, tárgyakat tapogat a sötétben, hogy meggyőződjön a valóságosságukról. Vagy itt van a fájdalom. Azt mondja, a fizikai fájdalom is megerősít. Lulut álmában az apja kilöki az ablakon. De a zuhanás nem fáj. Mikor ezt meséli, kiemeli a párnából a fejét, és már nem olyan fojtott hangon mondja, mint azelőtt. Vörös a feje, a szemöldökét elnyomta, az orra taknyos. Az biztos, hogy ez álom, mondja, mert még itt vagy. Mosolyog. Te is itt vagy, mondom neki, ez pont ugyanannyira az én álmom is. Rágyújt, majd tovább folytatja. Hogy visszatérő, mondja, az a legrosszabb. Már rohadtul unja. Finoman szólva. Mikor másnak meséli, soha nem mondják ki az emberek, amit valójában gondolnak. Finomkodnak. Nem mondják ki, hogy te bolond, te szerencsétlen. Bárcsak lenne már vége. Kényelmetlen két világ között létezni. Lulu nagyot szív tüdőre, lent tartja, majd az orrán ereszti ki a kék füstcsíkot. Családok sétálnak körülöttünk, anya, apa, gyerek, senki sem szól egy szót sem. Nem mondják ki, finomkodnak. Nem akar ő véget vetni az egésznek, dehogyan akar, Lulu csak az álmairól beszél. Az Ikeában nem lehet rágyújtani bazmeg, mondja, és kísétál a berendezett szobából, mintha színpadról tenné. Itt nem lehet rágyújtani, hajtogatja.

Hétfőn, munka után Lulu elé megyek. Az általános iskola szuterénjéből tányércsörömpölés hallatszik. Rutinszerű beugrani az ételhordóért, leülni a szegecselt, műbőrrel húzott székre, az ujjaimmal kitapintani a lyukat, ahonnan a szivacs tör elő a pirosra lakkozott párnából. Takarásban ülök, mert nem jó, ha látják, hogy idegenek járnak be a konyhára. A mosogatóból villák csörömpölését hallom, a nehéz fém merőkanál fulladozik a habok közt. Hagymás krumpli volt a menü, szaftos karajjal. A lányok kapkodnak, klumpájuk formátlanra szabta lábfejüket. Valaki moppol, a felmosóvíz szúrós szagától csöpög az orruk, szipognak szabályos időközönként, szívjuk a taknyot, egy idő után már fel sem tűnik. Közben Lulu jön elé, hallotta, ahogy kihú-

zom a széket. Onnan tudja, hogy én vagyok. Ahogyan kihúzom ezt a széket. Lulunak tejbe áztatott kenyér szaga van, még az állaga is olyan a bőrének. Mikor elém jön, és megcsókol, száraz könnyöke serceg a viaszosvásznon. Megtapintja az arcom, tudni akarja, mosolygom-e. Lulu az apjára hasonlít, én az anyámra. Lulu apja úgy gondolja, ha arra kerülne a sor, nem tudnám megvédeni a lányát. Hogyan is tudná az az ember, akinek még az is nehezebbre esik, hogy bármivel megkínálja az apósát. Lulu a mobilját keresi az asztalon. A kezébe adom. Három ötvennyolc, mondja egy férfi hangja a telefonból. Négy harmincig maradunk, mondja Lulu, majd a kiázott tenyerébe teszi az arcomat. Ujjai nyirkosak, marka erős, hegyes orrát hozzám szorítja. Tekintete a végtelenbe réved, mintha kiszívták volna onnan a fényt.

Mióta az apja rendszeresen átjár, tartok otthon egy kis Jégert. Ha látogatóba jön az öreg, ne érje panasz a ház elejét. Lulu elengedi az arcom, aztán Omniát főz kotyogásban. Monopol helyzet, hatnegyven a százforintosban, de hozza a többszörösét. Saját zsebre, ez benne a pláne. Az meg csak plusz, hogy a tanárok imádják a feketéjét. Lulu így nem csak az, aki az ételt osztja, hanem valaki, akiben feloldódnak a pletykák. Mint kockacukor a kávéban, a keserű az édessel. A termoszban meg minden eláll uszonnáig, nem kell duplán dolgozni.

A moslékos pontban négykor csapja az ajtót, mint mikor lejár a mikrón az időzítő. A szaftos hús szaga még a vastag alukannákon keresztül is érződik. Mielőtt felpakolná a moslékot, körbevonul, zsebre dugott kézzel mászkál az asszonyok között. Vén marha, tartják a Gyuriról, akiről az a pletyka is járja, hogy már negyedszerre nősült. Nem bír magával. Nem tudja a gatyában tartani. A takarásból hallgatom az élcelődést a lányokkal, közben Lulut figyelem, a testalkata asszonyos lett, pedig nem régóta asszony. A párkányon repedezett sarokra való kenőcs, Lulu íratta fel a könyökére. A moslékos Gyuri csípőre tett kézzel áll meg mellettem, seggéből kiszedi a melegítőbélést, úgy mutogat rám, ugyanazokkal az ujjakkal, édesapa, hajtogatja, aztán vigyázz az asszonyra, vidd el a hétvégén valahová, ezek a nők ki vannak éhezve a törődésre. Bólogatok, nem vitatkozom. A kannák bivalynehezek, én meg gyenge vagyok. A Gyuri úgy görgeti ki őket, mint féltett boroshordókat a pincébe. Mikor kiér, megint csípőre teszi a kezét, pihen, szuszog, aztán rágyújt. A dohányfüst bekúszik a konyhába.

A következő vasárnap meglepő látvány fogad az Ikeában. Mások fekszenek a kanapénkon. Lulu kérdezi, mi a baj. Semmi, mondom, elfoglalták a kanapét. Menjünk még egy kört. Nem megyünk sehova, feleli, és idegesen tapogatózik az ágy felé. Egy ajakpiercinges srác meglöki Lulut, aki elveszti az egyensúlyát, és leborít egy éjjeli lámpát. Figyelj már az orrod elé, baszod, mondja neki, majd a haverjára néz, aki meg Lulut figyel a földön. Nem látod, hogy vak bazmeg, mondja a piercingesnek, majd elmennek. Az apjának van igaza, gondolom, miközben felsegítem Lulut. Nem tudom megvédeni, a zuhanás nem fáj, csak az, hogy közben soha nem ér földet.

Erről a mutogatásról jut eszembe az, ahogyan a piercinges mutogatott az előbb. Mikor Lulu apja legutóbb nálunk járt, ugyanígy mutatott. Miután kilépett az ajtón, visszafordult, a vállamnál fogva húzott közelebb, hogy csak én halljam, amit mond. Ujjaival karikát formált, úgy súgta, diszkrétén: és Lilla, bazdmeg, nem Lulu.